

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.769 van 4 maart 2004
in de zaak A. 135.674/XIV-14.733.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. VERSTREPEN,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Rotterdamstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 18 april 2003 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 januari 2003 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 maart 2003;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 29 april 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 23 december 2002 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 20 januari 2003 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 19 maart 2003 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

"U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, tot de Majerteen-clan te behoren, subclan Ali Salebaan, en geboren te zijn in Mogadishu alwaar u verbleef tot 1 maart 1993. Op 1 februari 1991 werden u en uw familie thuis aangevallen in Hawlwadaq, Mogadishu. Bij deze aanval werden uw vader, 2 broers en zus gedood, u en uw moeder werden verkracht. U verstopte zich in het huis van uw eerste echtgenoot en op 1 maart 1993 vertrok u naar Bosaso (Puntland) in de Nuri-regio, het thuisland van uw clan. Op 1 mei 1993 hertrouwde u, zoals de traditie het voorschrijft, met de echtgenoot van uw overleden zus, XXX. Op 1 januari 1996 richtte u samen met enkele anderen de Somali Women's Development Organization op en ongeveer 2 jaar later kreeg de organisatie financiële steun van WHO/UNFPA. In mei 2000 trok uw echtgenoot naar de vredesconferentie in Arta, Djibouti. 'President' Abdulahi Yusuf van Puntland boycotte de Arta-conferentie en tegen Yusuf's beslissing werd een demonstratie gehouden in Bosaso op 10 mei 2000 waarop u aanwezig was. Yusuf's soldaten vielen de demonstranten aan en velen, waaronder u, werden gearresteerd. U verbleef tot 30 mei 2000 in de gevangenis in het Baalada-district in Bosaso en werd er 's nachts geslagen. Hier werd u bevolen te stoppen met werken voor de Somali Women's Development Organization. Op 30 augustus 2000 keerde uw man terug van de Arta-conferentie en werd bij zijn aankomst onmiddellijk gearresteerd net zoals de andere terugkeerde aanwezigen van de Arta-conferentie. Ze werden naar de gevangenis gebracht in Gaalkacyo en werden pas vrijgelaten na een protest-demonstratie in Bosaso op 10 september 2000. Op 14 november 2001 werd Jama Ali Jama verkozen tot nieuwe 'president' van Puntland maar op 21 november lanceerde Yusuf een aanval waarbij uw man en vele anderen wegvluchtten en zich verscholen in de bossen rond Wardho. Sindsdien werd u verschillende keren naar het politiekantoor gevoerd op beschuldiging van hulp te verlenen aan de mensen die zich schuil hielden in de bossen. Op 20 juli 2002 werd u gearresteerd en opnieuw gevangen gezet in de gevangenis in het Baalade-district in Bosaso. U werd elke nacht geslagen en men dreigde ermee u te executeren. Uw moeder kocht met financiële hulp van familie en verwanten een bewaker om die u bevrijdde op 19 december 2002. Dezelfde dag nog vloog u van Gaalkacyo Arirport naar Dubai. Op 22 december reisde u door naar Milaan (Italië) en op 23 december 2002 kwam u aan in Brussel waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het allerm minst aannemelijk hebt kunnen maken dat u tot december 2002 onafgebroken in Bosaso verbleef, uw recent verblijf kan dan ook ernstig in twijfel worden getrokken. Zo bent u er niet van op de hoogte dat er na het vertrek van 'president' Yusuf op 6 augustus 2001 een waarnemend 'president' werd aangesteld (p. 11), tot op het moment dat Jama ali Jama als nieuwe 'president' werd verkozen (zie informatie in het administratief dossier). Aangezien u zichzelf benoemt als aanhanger van Jama Ali Jama en

tegenstander van Yusuf (p. 13) is het opmerkelijk dat u niet weet dat er tussen deze twee presidenten een waarnemend president benoemd werd, en dat u zelfs ontkent dat er tussen Abdulahi Yusuf en Jama Ali Jama een interim-‘president’ werd aangesteld (p. 11). Verder verklaarde u dat Jama Ali Jama deelnam aan de Arta-conferentie (p. 8) en u bent ervan op de hoogte dat er hier een president werd verkozen voor de Transitional National Government (TNG) (p. 8) maar u twijfelt echter aan het feit of hij Abdulqadir of Abdulqassim heet (p. 8). Aangezien uw echgenoot aanwezig was op deze conferentie is het opmerkelijk dat u niet precies weet welke president hier werd verkozen. Bovendien beweert u dat de Somali Broadcasting Corporation (SBC) gesteund wordt door Yusuf (p. 14). Uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat SBC beschuldigd wordt van steun aan Jama Ali Jama en de TNG in Mogadishu en dat Yusuf daarom de uitzend-licentie van de SBC introk in mei 2002 (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien kan u niet uitleggen wie of wat de zogenaamde Darawish-troepen zijn hoewel het hier gaat om de troepen van Abdulahi Yusuf (zie informatie in het administratief dossier), die - volgens uw relaas - toch aan de basis liggen van uw vervolging. Daarenboven slaagt u er niet in te verklaren wat Al-Ittihad is (p. 14), hoewel deze organisatie toch geruime bekendheid geniet en over een zekere invloedssfeer beschikt. Bovendien wordt, volgens informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, Jama Ali Jama, waarvan u een aanhanger bent, gesteund door Al-Ittihad (zie informatie in het administratief dossier). Verder kan u niet vertellen wie of wat het Somali Salvation Democratic Front (SSDF) is niettegenstaande uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt blijkt dat dit thans de belangrijkste politieke beweging is in Puntland (zie informatie in het administratief dossier). U beweert niet te weten of er na de betogingen (van 10 mei en 10 september 2000) waarover u tijdens het interview door het vertelde nog andere betogingen plaatsvonden in Bosaso (p. 14) wat toch wel opmerkelijk is aangezien uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er op 2 februari 2001 een belangrijke demonstratie plaatsvond waarbij een dode en verschillende gewonden vielen (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien vermeldt deze informatie dat vrouwengroepen het voortouw namen om de arrestanten van deze betoging weer vrij te krijgen. Als lid van een vrouwenbeweging in Bosaso is het frappant dat u niet op de hoogte bent van deze gebeurtenissen. Verder is het opmerkelijk dat u niet weet wie de Somali Reconciliation and Restoration Council (SRRC) steunt (p. 14), een coalitie van tegenstanders van de TNG (zie informatie in het administratief dossier), vermits u voor het commissariaat-generaal verklaarde (p. 8) dat uw echtgenoot aanwezig was op de Arta-conferentie en de TNG steunde. Uit uw relaas blijkt dat u uw recent verblijf in Bosaso niet aannemelijk kan maken en dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bijgevolg kunnen worden betwijfeld.

Er dient te worden opgemerkt dat tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate ondermijnen. Zo beweerde u voor het commissariaat-generaal (p. 10) dat er u in de gevangenis werd gevraagd te stoppen met werken voor de vrouwenorganisatie. U verklaarde verder voor het commissariaat-generaal dat de reden hiervoor was dat Yusuf niet wil dat u mensen helpt (p. 10). Toen de interviewer van het commissariaat-generaal u later expliciet vroeg waarom Yusuf zo tegen vrouwenorganisaties gekant was en of zij zich misschien inlieten met politiek, antwoordde u opnieuw dat Yusuf gewoon niet wilde dat u hulp verleende (p. 16). Op de dienst Vreemdelingenzaken (verhoor dd. 7 januari 2003 - pt. 42) daarentegen beweerde u dat Yusuf uw vrouwenorganisatie ervan beschuldigde Jama Ali Jama te steunen. U geeft bijgevolg een andere reden voor vervolging bij de dienst Vreemdelingenzaken dan op commissariaat-generaal.

Het document dat u aanvoert, een nationaliteitsattest, uitgegeven door de vzw Badbaado (Somali Humanitarian Organization) in Brussel (dd. 10 februari 2003), doen geen afbreuk aan het voorgaande aangezien uw nationaliteit geenszins betwist wordt.

Uw identiteit en reisweg kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

Ten slotte bevat uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel opwerpt dat luidt als volgt:

“Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, in het bijzonder de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook van artikel 52, § 1, 2/, a) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De commissaris-generaal is van mening dat de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk is. Hij komt tot deze conclusie op basis van zijn vaststelling dat verzoekster niet voldoende weet heeft van de recente ontwikkelingen in de stad die zij ontvlucht is, en anderzijds op grond van ‘tegenstrijdige verklaringen’.

Dat verzoekster zogenaamde gebrekkige kennis echter ernstig dient te worden gerelativeerd.

Dat verzoekster immers huisvrouw van beroep is en nooit heeft beweerd een actieve politieke militante te zijn.

Dat de verwijten die aan verzoekster worden gemaakt in verband met gebrekkige of onvolledige antwoorden grotendeels onredelijk zijn. Dat men aan verzoeker bv. moeilijk kan verwijten niet op de hoogte te zijn geweest van het bestaan van een interim-‘president’, daar waar die nauwelijks drie maanden actief is geweest. Verder wordt op verschillende momenten aan verzoekster verweten bepaalde details i.v.m. de Arta-conferentie niet te kennen, daar waar zij deze volgens het commissariaat wel moest kennen in het licht van de aanwezigheid van verzoeksters echtgenoot op die conferentie. Dit is een manifest onredelijk verwijt. Verzoekster was er zelf niet op aanwezig, en er wordt haar verweten niet te weten wat haar echtgenoot wel zou moeten weten.

Dat bovendien aan verzoekster ten kwade wordt geduid dat zij niet op de hoogte zou zijn van de recentste (politieke) ontwikkelingen. Daarbij wordt echter op geen enkele manier rekening gehouden met het feit dat verzoekster de laatste 6 maanden van haar verblijf in Somalië in de gevangenis van Bosaso heeft doorgebracht en dat zij volgens haar verklaringen meteen na haar vrijlating het land heeft verlaten. Het kan dus niet anders dan dat zij niet zo goed op de hoogte is van de meest recente ontwikkelingen.

Dat in een tweede luik van de beslissing gewezen wordt op tegenstrijdige verklaringen die de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas in ernstige mate ondermijnen.

Dat daarbij onmiddellijk het volgende dient te worden opgemerkt: dat de commissaris-generaal niet meerdere, doch slechts één enkele tegenstrijdigheid aanhaalt; dat bovendien absoluut niet vaststaat dat het zich hier om een daadwerkelijke tegenstrijdigheid handelt. Dat de beweringen dat Yusuf niet wilde dat de vrouwenorganisatie in kwestie mensen hielp en zich geenszins uitsluit dat Yusuf de vrouwenorganisatie ook verdacht van sympathieën voor Jama Ali Jama. Dat de commissaris-generaal, indien hij zekerheid wilde hebben omtrent het al dan niet bestaan van een tegenstrijdigheid, verzoekster tijdens het interview rechtstreeks met deze vermeende tegenstrijdigheid had moeten confronteren, wat in casu niet gebeurd is.

Dat de bewering van de commissaris-generaal als zou verzoekster een andere reden voor vervolging geven aan het commissariaat-generaal dan aan de dienst Vreemdelingenzaken een volledig gratis is. Dat de vervolgingen van verzoekster immers hun oorsprong vinden in haar oppositie tegen Abdulahi Yusuf, en dat hierover nooit enige twijfel heeft bestaan.

Dat dan ook niet kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een daadwerkelijke tegenstrijdigheid, laat staan dat deze zou volstaan om de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas in ernstige mate te ondermijnen.

Dat, aldus geanalyseerd, de motivering van de bestreden beslissing volstrekt ontoereikend is niet voldoet aan de vereiste van afdoendheid zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten.

Dat in de gegeven omstandigheden, en rekening houdend met alle elementen in het dossier, de in de beslissing opgenomen motieven deze beslissing niet voldoende schragen.

Dat de beslissing dan ook de materiële motiveringsplicht schendt, en dat de commissaris-generaal aldus niet had kunnen besluiten tot het bedrieglijke karakter van verzoeksters asielaanvraag.”;

2.2. Overwegende dat artikel 52, § 1, 2/, van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) van toepassing is op een vreemdeling die aan de grens vraagt om als vluchteling te worden erkend; dat uit het administratief dossier blijkt dat op 23 december 2003 de verzoekende partij haar asielverzoek in Brussel heeft ingediend; dat zij bijgevolg de schending van artikel 52, § 1, 2/, van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren, doch klaarblijkelijk artikel 52, § 2, 2/ bedoelt;

Overwegende dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betrekking heeft op de formele motiveringsplicht; dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat het onderdeel

van het middel enkel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht; dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de bestreden beslissing ondermeer is gesteund op het feit dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij tot december 2002 onafgebroken in Bosaso heeft verbleven, gelet op haar gebrekkige kennis over namen, begrippen of politieke ontwikkelingen in de voornoemde periode; dat dit een determinerend motief vormt in de zin dat het de bestreden beslissing kan dragen; dat de verzoekende partij dit motief weliswaar betwist, doch dat haar stelling dat haar niets kan worden verweten, gelet op het feit dat zij “huisvrouw van beroep is”, dat zij nooit een actieve politieke militante is geweest, dat zij de laatste 6 maanden van haar verblijf in Somalië in de gevangenis heeft doorbracht en dat zij meteen na haar vrijlating het land heeft verlaten, niet overtuigend is; dat immers de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij vervolgd wordt omwille van haar “oppositie tegen Yusuf”; dat zij voorts in haar asielrelaas heeft verklaard medeoprichter te zijn geweest van de “Somali Women’s Development Organisation” en deelgenomen te hebben aan een demonstratie “tegen Yusuf’s beslissing”; dat deze activiteiten ertoe kunnen leiden aan te nemen dat zij, ondanks haar beroep als “huisvrouw”, toch over een zekere kennis beschikt over de politieke situatie in Bosaso; dat derhalve de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem door de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is gegeven, heeft genomen; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat het middel voor het overige is gericht tegen de vaststelling van een tegenstrijdigheid over de reden waarom Yusuf de verzoekende partij heeft gevraagd haar activiteiten in de vrouwenorganisatie stop te zetten; dat, rekening houdend met voormeld determinerend motief, de verzoekende partij zich daarbij richt tegen een overtoellig motief, zodat de eventuele gegrondheid van het middel op dat vlak niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing; dat het middel in die mate onontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.